

Скажу ще загадку таку...

Леонід Глібов

Скажу ще загадку таку:
У ночвах переплив я річку
І у долині на піску
Побачив хатку невеличку.
Без вікон хатка, без дверей,—
Як не мудруй, не можна влізти;
Вона ж повнісінька людей,
А ласощів — не переїсти!
Ну як би так мені туди?
Хоч би ж тобі де-небудь щілка...
Я і туди, я і сюди —
Ніяк: ні зверху, ні з причілка.
Дивлюсь — з лози іде Різак;
Його мале й велике знає:
Сокири нашої свояк,
По всіх усядах він буває.
Побачив, що я там ходжу.
"Чого,— питає,— тут никаєш?" —
"Ох, мій голубчику! — кажу,—
Нащо питаєш? Либонь, знаєш".
Він цюк — і хатку розрубав.
"Ну,— каже,— лізь, щоб не кортіло!"
Я так зрадів, аж закричав:
"От молодець! От гарне діло!" —
І зараз всіх порозганяв,
Щоб ласощів не роз'їдали;
Хазяйнувати сам почав,
Аж зуби танцювати стали.
Я через приключку таку
Вподобав дуже хатку тую
І, дякуючи Різаку,
Щолітечка тепер смакую.

От бачте, як старий ласун
Плести вам загадки навчився...
Не хатка то була — кавун
До мене в гості прикотився.

А хто ж Різак, такий мастак,
Що й хатку розрубать береться?
Не чоловік і не козак —
Ножем він на всім світі зветься.
Я шуткувать давно привик
І рад, як діти веселяться...
Пошли вам, доле, довгий вік,
Не знать журби, а більш сміяться.

[1891]